

• NEW YORK TIMES BESTSELLER •

TALÁLKOZÁS GÓBIval

avagy egy kiskutya,
akinek nagy szíve volt

LENYŰGÖZŐ
IGAZ TÖRTÉNET

*finep
selection*

D I O N L E O N A R D

D I O N   L E O N A R D

TALÁLKOZÁS GÓBIVAL

avagy egy kiskutya,
akinek nagy szíve volt

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Feleségemnek, Lucjának.

*Töretlen támogatásod, odaadásod és szereteted nélkül
ez a könyv soha nem jöhetett volna létre.*

PROLÓGUS

AZ OPERATŐRSTÁB TEGNAP ESTÉRE KÉSZÜLT EL.

Holnap érkezik valaki a kiadótól. Még mindig érzem az időeltolódást és a negyvenegy órányi utazás mellékhatásait a testemben. Lucjával eldöntöttük, hogy megcsináljuk. Ez az első futásunk ebben az évben, könnyű menet. Ráadásul nem is csak magunkra kell gondolnunk. Góbit is számításba kell vennünk.

Kényelmesen elsétálunk a kocsmá mellett, leereszkedünk a Hollywood-palotánál, és megpillantjuk a vakítóan kék ég előterében az edinburghi szemhatárt betöltő, fűvel benőtt hegyet. Ez az Arthur's Seat domb. Már többször futottam fel rá, mint amit meg tudok számolni, és tisztában vagyok vele, mennyire kegyetlen tud lenni. A szembefújó szél olyan erős lehet, hogy visszatolja az embert. A jégeső késként hasíthat a bőrbe. Az ilyen napokon a sivatag 50 fokos hőségére vágyom.

De ma nincs szél, sem jégeső. A levegő most nem bizonyul könnyörtelennek, ahogy mászunk felfelé. Olyan, mintha a hegy büszkén mutogatná magát felhőtlen dicsőségében.

Amint elérjük a gyepet, Góbi átalakul. Ez a kutya, aki elég kicsi ahhoz, hogy a hónom alatt vigyem, most dühöngő oroszlánná változik, ahogy húz felfelé az emelkedőn.

– Nahát! – kiáltja Lucja. – Nézd, mennyi energiája van!

Mielőtt bármit is mondhatnék, Góbi megfordul, a nyelve lóg, a szeme ragyog, a füle előremered, a mellkasa dagad. Mintha pontosan értené Lucja szavait.

– Még nem láttál semmit – jelentem ki, és kissé gyorsítom a tempót, hogy lazuljon a póráz. – Góbi éppen ilyen volt a hegyekben is.

Mászunk tovább, közeledünk a csúcshoz. Arra gondolok, hogy bár Góbit egy sivatagról neveztem el, először a Tien-san hideg, göröngyös lejtőin pillantottam meg. Góbi vérbeli hegymászó, és minden egyes lépéssel egyre elevebb lesz. A farkát nemsokára már olyan gyorsan csóválja, hogy az elmosódott folttá válik, egész testével szökdeccsel, és vibrál az örömtől. Amikor megint visszanez, esküszöm, hogy vigyorog. *Na, gyere már!, mondja. Gyerünk!*

A hegytetőn magamba szívom az ismerős látványt. Edinburgh városa alatt terül el, azon túl ott a Forth Bridge, a Lomond dombjai meg a West Highland Way, ezeken át futottam végig a kilencvenhat mérföldet. North Berwick is látható, egy teljes maratoni távolságnyira. Szeretek futni a tengerparton, még azokon a kemény napokon is, amikor a szél megpróbál leteríteni, és minden egyes mérföld küzdelemnek tűnik a maga nemében.

Immár több mint négy hónapja nem voltam itt. Bár minden megszokott már, egyvalami mégis más.

Góbi.

Góbi most úgy dönt, ideje elindulni, és húz lefelé a hegyről. Nem az ösvényen, hanem nyílegyenesen lefelé. Fűcsomókon, bőröndméretű köveken ugrálok át, miközben Lucja mellettem lépked. Góbi ügyesen lavíroz közöttük. Lucja és én egymásra nézünk, nevetünk, élvezzük a régóta vágyott pillanatot, hogy egy család lehessünk, és végül együtt futhassunk.

A futás azonban általában nem efféle szórakozás. Igazság szerint számomra a futás soha nem szórakozás. Jutalom és kielégülés talán, de nem hangos nevetés. Nem olyan, mint most.

Góbi továbbra is futkározni szeretne, ezért hagyjuk, hogy vezessen. És ő arra visz minket, amerre akar, néha felfelé megint, néha lefelé. Nincs edzésterv, nincs előre kijelölt útvonal. Nincsenek gondok. Ez egy önfeledt pillanat, és ezért, és még sok más miatt is, hálat érzek.

Az elmúlt hat hónap után úgy érzem, szükségem is van rá. Olyan dolgokkal kellett szembenéznem, amelyekről soha nem gondoltam volna, hogy fogok, és mindezt e barna szőrpamacs miatt, aki kitépi a karomat a helyéből. Olyan félelmet éreztem, amelyet korábban nem ismertem. Kétségbeesést is éreztem, azt a fajtát, ami áporodottá és élettelené teszi az ember körül a levegőt. A halállal néztem szembe.

De ez még nem az egész történet. Van még más is.

Igazság szerint ez a kiskutya olyannyira megváltoztatott, hogy még csak most kezdem felfogni. Talán soha nem is fogom megérteni teljes egészében.

Ám egyvalamit igenis tudok: Góbit megtalálni az egyik legnehezebb dolog volt, ami valaha is történt velem.

De hogy ő megtalált engem – az lett aztán az egyik legnagyobb dolog életemben.

1. RÉSZ

1

A REPÜLŐTÉRI AJTÓKON ÁT KÍNÁBA LÉPTEM. Megálltam, és hagytam, hogy a zűrzavar eluralkodjon érzéseimen. Elöttem, a parkolóban az ezernyi felbúgó motor zaja hadakozott körülöttem a telefonokba kiabáló ezernyi ember hangjával.

A feliratok kínaiul voltak, meg olyan betűkkel is, ami arabnak tűnt számomra. Egyiket sem tudtam elolvasni, így csatlakoztam a vélhetően taxira váró, lökdösődő tömeghez. Egy fejjel magasabb voltam legtöbbjüknél, részükről azonban láthatatlannak bizonyultam.

Urumqiben, egy burjánzó városban voltam Xinjiang tartományban, magasan fent Kína bal felső sarkában. Nincs még egy ilyen város a világon, amely messzebb lenne az óceántól, és miközben Pekingből átrepültünk, néztem, hogy váltja fel a borotvaéles, hófödte hegyeket a hatalmas kiterjedésű, elhagyatott sivatag. Egy csapat versenyszervező valahol ott lent tervezte meg a 155 mérföldes útvonalat, amely a jeges csúcok között, a szünni nem akaró szél birodalmában, és a kietlen, élettelen bozótoson, a Góbi néven ismert sivatagon halad keresztül. Ezen akartam végigfutni, megcsinálni naponta egy majdnem egymaratonnyi távot, négy napig, aztán csaknem két maratont az ötödik napon, majd egy egyórás sprintet az utolsó hat

mérföldes szakaszon, ahol a verseny befejeződik. Ezeket a versenyeket „többszakaszos ultramaratonnak” nevezik, és nehéz elképzelni könnyörtelenebb tesztjét a szellemi-fizikai edzettségnek. A magamfajta emberek több ezer dollárt fizetnek azért, hogy kitegyék magukat a szintizta gyötrelmeknek, miközben testtömegük akár tíz százalékát is elveszíthetik a folyamat során, de megéri. A világ egyik legtávolabbi, legfestőibb részén készültünk futni, és egy odaadóan támogató személyzet meg egy magasan képzett orvoscsoport jelentette a biztonsági hálót mellettünk. Néha ezek a kihívások gyötrelmesek lehetnek, de képesek megváltoztatni az életünket, és a célba érés egyike a legnagyobb sikerélményeknek.

Néha azonban a dolgok nem alakulnak olyan jól. Mint amikor legutóbb hat maratont próbáltam lefutni egy hét alatt. A mezőny közepén végeztem, kínlódva. Egy ideig úgy tűnt, befejezem, nem versenyzek többé. De kellően összeszedtem magam egy utolsó menethez. Ha a Góbi-versenyen jól tudnék szerepelni, talán éreznék még magamban erőt a további futáshoz. Végére is, a három év alatt, amióta komolyan futni kezdtem, rájöttem, milyen jó érzés a dobogón állni. A gondolat, hogy nem versenyeznék többé, felkavart.

Ha a dolgok nem alakulnának jól, ahogy egy másik versenyzővel is történt ugyanebben a futamban néhány évvel korábban, abba bizonyosan belehalnék.

Az internet szerint a repülőtérrel a szállodába tartó út húsz-harminc percet vett igénybe. De minél inkább közelítettünk a jelzett időponthoz, annál ingerlékenyebbé vált a sofőr. Mogorva lett, amikor rájött, hogy angolul beszélő turista vagyok, és háromszor akkora

árat mondott, mint amennyit vártam. Aztán csak még rosszabbra fordult minden.

Mire megálltunk egy vörös téglás épület előtt, már karját lengetve próbált kitessékelni a taxiból. Kibámultam az ablakon, majd visszaneéztem a nem túl jó minőségű képre, amit beszálláskor mutattam neki. Némiképp hasonlított ugyan, ha az ember hunyorított kicsit, de nyilvánvaló volt, hogy nem egy szállodába hozott.

– Azt hiszem, szüksége van szemüvegre, barátom! – jegyeztem meg, és próbáltam könnyed hangot megütni, hogy a sofőr a helyzet derűs oldalát nézze. De nem nézte.

Vonakodva felemelte a telefont, és kiabálni kezdett valakivel a vonal túlsó végén. Amikor aztán húsz perccel később végre megérkeztem úti célomhoz, már erősen feldúlt volt, és öklét rázva, majd tövig nyomva a gázt, elszáguldott.

Nem mintha bosszantott volna. Az ultramaraton nem csupán a testet ostorozza, hanem az elmét is ostromolja. Az ember gyorsan megtanulja, hogyan zárja ki a zavaró tényezőket, vagy az olyan kellemetlen dolgokat, mint a leszakadt lábujjköröm vagy a vérző mellbimbó. Egy dühös taxis okozta stressz semmi olyat nem jelentett, amit ne tudtam volna figyelmen kívül hagyni.

A következő nap már egy másik történet volt.

Néhány száz mérföldnyire kellett utaznom a várostól szuperexpresszen, hogy eljussak a verseny központjába, egy Hami nevű hatalmas városba. Attól a pillanattól kezdve, hogy megérkeztem Urumqi állomására, tudtam, hogy olyan utazásnak nézek elébe, ami próbára teszi a türelmemet.

Soha nem láttam még ilyen biztonsági intézkedést vasútállomáson. Katonai járművek mindenütt, átmeneti fém útelzárók nyelték el tölcészerűen a fegyveres örök előtt elhaladó gyalogosokat és forgalmat. Azt mondták, nyugodtan szánjak két órát arra, hogy feljussak a vonatra, de amikor rápillantottam a hömpölygő tömegre, eltűnődtem, vajon elég lesz-e ennyi idő. Ha az előző napi taxiút bármire is megtanított, hát az mindössze annyi volt, hogy ha lekésem a vonatot, nem tudom, képes leszek-e legyőzni a nyelvi akadályokat, és venni egy másik jegyet. És ha nem jutok el a verseny találkozási pontjához aznap, ki tudja, egyáltalán elkezdhetem-e?

A pánik nem old meg semmit. Egyenletesen vettem a levegőt, nyugalmat erőltettem magamra, és elindultam az első biztonsági ellenőrzésen keresztül. Mire átjutottam, és rájöttem, hol kell átvennem a jegyem, kiderült, hogy nem jó sorba kerültem. Átmentem a másikba, de addigra már rosszul álltam az idővel. *Ha ez most egy verseny volna, gondoltam, hát igencsak a végén lennék.* Soha nem futok a végén.

Miután megkaptam a jegyem, már nem maradt negyven percem, hogy átjussak az újabb biztonsági ellenőrzésen, hogy a túlbuzgó rendőr törvényszéki alapossággal szemügyre vehesse az útleveletem, hogy a belépésre váró ötven emberből álló sor elejére verekedjem magam, és tátott szájjal, kétségbeesetten zihálva meredjek a jelzőtáblákra és feliratokra, amiket nem tudok elolvasni, miközben azon tűnődöm, vajon hol a csudában fogom megtalálni a megfelelő vágányt.

Szerencsére azonban nem bizonyultam teljesen láthatatlannak, ugyanis egy Angliában tanult kínai fickó megérintette a vállam.

– Segítségre van szüksége? – kérdezte.

Legszívesebben megöleltem volna.

Épp csak annyi időm volt, hogy leüljek az indulási oldalon, amikor a körülöttem lévő megfordultak, hogy a mellettünk elsuhanó vonatszemélyzetet figyeljék. Olyan volt, mint egy 1950-es évekbeli repülőtéri jelenet, a makulátlan egyenruhájú, fehér kesztyűs, fegyelmezett viselkedésű mozdonyvezetőkkel és a higgadtan, tökéletesnek látszó stewardessekkel.

Követtem őket a vonatra, majd kimerülten lerogytam az ülésre. Majdnem harminchat óra telt el, amióta eljöttem Edinburghból, és próbáltam megszabadítani testemet és lelkemet az azóta felgyülemlett feszültségtől. Kinéztem az ablakon, hogy valami érdekeset lássak, de a vonat órákon át egyhangú tájon zakatolt át, amely megműveletlen volt ahhoz, hogy mezőgazdasági terület lehessen, és nem tűnt elég kietlennek, hogy sivatagnak legyen mondható. Csak föld volt, száz és száz mérföldön keresztül.

Elcsigázott és gondterhelt voltam. Éppen így nem akartam érezni magam, közeledvén eddigi rövid futókarrierem legjelentősebb versenyéhez. Több rangos eseményen vettem már részt, például a világhírű marokkói Marathon des Sables ultramaratonon, amely köztudomásúan a világ legnehezebb futóversenye. Kétszer álltam rajthoz a többi ezerháromszáz versenyzővel együtt, és futottam végig a Szahara sivatagot, amikor a nappali hőmérséklet 50 fok volt, és éjszakára 4 fokra süllyedt. Még egy tiszteletreméltó harminckettedik helyet is szereztem a második verseny alkalmával. De tizenöt hónap telt el azóta, és sok minden megváltozott.

A változásokra a dél-afrikai Kalahári sivatagban, egy másik 155 mérföldes futam alatt kezdtem figyelni. Nagyon keményen – túlságosan keményen – hajszoltam magam, hogy végül megszerezzem a második helyet, „első dobogós helyezésemet”, egy többszakos ultramaratonon. Nem vettem magamhoz kellő mennyiségű

folyadékot, és ennek eredményeképp a vizeletem kólaszínűvé változott. Hazatérve orvosom közölte, hogy a folyadékhiány következtében a veséim összezsugorodtak, a futás közben károsodtak, és mindez vér megjelenését eredményezte a vizeletemben.

Néhány hónappal később heves szívdobogást kezdtem érezni egy másik verseny alkalmával. A szívem vadul vert, hirtelen émelygés és szédülés fogott el.

Mindkét tünet fellángolt újra, nem sokkal azután, hogy elindultam a Marathon des Sables elnevezésű versenyen. Természetesen nem vettem tudomást a fájdalomról, és hajtottam magam, végül az első ötven között végeztem. Az volt a baj, hogy olyan keményen hajszoltam magam, hogy amint hazaértem, a bal térdímba heves, kízó görcs nyilallt minden egyes alkalommal, amikor járni próbáltam, a futásról nem is beszélve.

Az első néhány hónapban pihentem; majd a következő néhányban gyógytornászok rendelőibe járkáltam, akik egyfolytában azt hangoztatták: csak ki kell próbálnom az általuk javasolt erő- és kondicionáló gyakorlatok valamilyen új kombinációját. Mindent megpróbáltam. Semmi sem segített, hogy újra futni tudjak.

Csaknem egy évembe telt, mire találtam egy olyan gyógytornászt és egy olyan edzőt, akik szakmai tapasztalattal rendelkeztek a futás terén, és tudták, mi is történik ott, hogy végül feltárják az igazságot: a probléma részint abban gyökerezik, hogy nem megfelelően futottam. Magas vagyok – több mint 182 cm –, és mivel hosszú, egyenes, szökkenő lépéseim könnyűnek, természetesnek érződtek, nem melegítettem be az összes olyan izmot, amelyet használnom kellett volna, így éles, fájdalmas görcsök nyilalltak a lábamba minden egyes futás alkalmával.

A nagyon kemény, kínai versenyen nyílt először alkalmam, hogy kipróbáljam új, gyorsabb, rövidebb lépéseimet. Több szempontból

is nagyszerűen éreztem magam. Képes voltam futni otthon órákon át, fájdalom nélkül, és szokásos verseny előtti diétámat jobban betartottam, mint korábban. A versenyt megelőző három hónapban nem fogyasztottam alkoholt meg egészségtelen ételeket, és nemigen ettem mást, csak csirkét és zöldséget. Még a kávéval is felhagytam, remélvén, hogy ez véget vet majd a heves szívdobogásnak.

Ha mindez kifizetődne, és olyan jól futnék, mint ahogy reményeim szerint Kínában fogok, akkor elindulnék azon a rangos versenyen, amelyet a szervezők az év további részébe terveztek – végig a chilei Atacama-sósivatagon. Ha ott nyernék, tökéletes formában lennék, hogy visszatérjek a Marathon des Sables versenyre a következő évben, és hírnévre tennék szert.

Én voltam az első leszálló utas, amikor Hamiba értünk, és a kijárat felé özönlő tömeg élén haladtam. *Így már jobb*, gondoltam. A biztonsági ellenőrzőponton szolgáló őr azonban gyorsan véget vetett jókedvemnek.

– Mit csinál itt? – kérdezte.

Láttam kint a taxik hosszú sorát, amint az üres járda szélén várták fuvart kereső útitársaimat. Megpróbáltam elmagyarázni az őrnek a versenyt, és elmondani neki, hogy mennem kell taxit fogni, de tudtam, hogy semmi értelme. Az őr fürkésző tekintete ide-oda járt köztem és az útlevelem között, aztán intett, hogy kövessem egy lakókosiba, ami irodaként is szolgált.

Fél órába telt, hogy elmagyarázzam, mire valók az energiazselé- és szárítottélelmiszer-csomagok, de még akkor sem voltam meggyőződve róla, hogy hisz nekem. Azt gondolom, leginkább azért engedett el, mert már unta a dolgot.

Mire kimentem, és a járda felé közeledtem, a tömeg már eltűnt. És a taxik is.

Remek.

Csak álltam ott egymagam, és vártam. Fáradt voltam, és azt akartam, hogy ez a nevetséges utazás véget érjen.

Harminc perc múlva aztán megállt egy taxi. Gondoskodtam arról, hogy lemásolják kínai írással a hotelem címét, mielőtt eljöttem Urumqiból, és ahogy most megmutattam a sofőrnek, örömmel láttam, hogy nyilvánvalóan felismerte. Bemásztam a hátsó ülésre, térdemet a fémrácshoz nyomtam, és lehunytam a szemem, ahogy elindultunk.

Alig haladtunk azonban valamicskét, amikor a kocsi megállt. A sofőr felvett még egy utast. *Csak sodródj az árral, Dion.* Nem láttam értelmét, hogy kifogásoljam ezt. Legalábbis addig nem, amíg a sofőr meg nem fordult, és rá nem mutatott az ajtóra, ilyenformán tökéletesen világossá téve, hogy a másik személy sokkal kívánatosabb vevő, és nem vagyok többé szívesen látott utas a taxiban.

Visszasétáltam, újabb húsz percet töltöttem azzal, hogy átjussak az elkerülhetetlen biztonsági ellenőrzésen, és megint csak ott ácsorogtam, egyedül, a kihalt taxiállomáson.

Végül jött egy másik taxi.

A sofőr udvarias volt, és boldog, és pontosan tudta, hová kell mennie. Az igazat megvallva, annyira magabiztos volt, hogy amikor tíz perccel később egy jókora szürke épület előtt megállt, eszembe sem jutott ellenőrizni, hogy a megfelelő szállodánál vagyok-e. Csak átnyújtottam neki a pénzt, aztán húztam magam után a táskámat, miközben hallottam, hogy elhajt.

Csupán akkor jöttem rá, hogy teljesen rossz helyen járok, amikor beléptem az ajtón. Nem hotel volt ugyanis, hanem irodaház. Egy irodaház, ahol senki sem beszélt angolul.

Negyven percen át próbáltam szót érteni az irodai dolgozókkal, ők is velem, és a nem-tudom-kihez intézett telefonhívásoknak sem sikerült közelebb hoznia minket egymáshoz. Aztán amikor láttam, hogy egy taxi hajt el lassan az épület előtt, megragadtam a táskám, kiszaladtam, és könyörögtem a sofőrnek, hogy vigyen oda, ahová mennem kell.

Harminc perccel később, amikor ott álltam a versenyszervezők által foglalt motelszobában, és az üres ágyat bámultam, hangos szóval ünnepélyes fogadalmat tettem:

– Soha többé nem jövök vissza Kínába.

Nem amiatt voltam ingerült, hogy nem tudtam megfelelően kommunikálni, de még a zavaró izomfájdalmak és ólmos fáradtság miatt sem. Egész nap keményen küzdöttem, hogy ne érezzek késztetést a bosszúságra, de mivel egyik rossz dolog követte a másikat, végül mégiscsak ideges lettem. Nem volt logikus, és nem is volt értelme. Újra és újra emlékeztettem magam, hogy elég időt hagytam arra, hogy eljussak Pekingből a versenyre, és számításba vettem, hogy még ha le is késném a vonatot, akkor is megtalálnám a megfelelő megoldást. És tudtam, mélyen legbelül, hogy az elmúlt néhány nap összes baja egy csapásra elmúlik, ahogy futni kezdek.

Még akkor is idegesebb voltam, mint bármelyik korábbi versenyem előtt, amikor megérkeztem a versenyközpont közelében lévő hotelbe. Idegességem azonban nem az utazásból és nem az előttem álló fizikai kihívás tudatából fakadt. Valami jóval mélyebben gyökerező ok miatt történt.

Aggódtam, hogy talán ez lesz az utolsó versenyem, és félttem, hogy talán soha nem fogok nyerni semmilyen versenyen – a győzelem volt

ugyanis az egyetlen dolog, ami leginkább ösztönzött, hogy versenyszerűen fussak.

1984. január 3., kedd. A kilencedik születésnapom utáni nap. Ezen a napon értettem meg, hogy milyen gyorsan változik az élet. A nap remek volt, fürdött a gyönyörű ausztrál nyári napsütésben. Délelőtt átbicikliztettem néhány általam összeállított akadályon, míg anyám és apám újságot olvasott, hároméves húgom pedig az udvaron játszott, Nan földszinti lakásának közelében, a ház túlsó végében. Végre sikerült tökéletesítenem a bukfencet is a trambulínon, aztán ebéd után apámmal kimentünk játszani a krikettütőinkkel meg néhány régi labdával. Apám akkoriban gyógyult ki egy légzőszervi betegségéből, és hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy kijött velem egy kicsit sportolni. Megtanította a helyes ütőtartást, hogy olyan erősen és magasan tudjam elütni a labdát, hogy az átrepüljön a bozótos fű fölött, egészen a telkünk határáig.

Amikor végül késő délután beléptem a házba, éreztem anyám sütés-főzésének mindent betöltő illatát. Órákig főzte a csokoládépu-dingot, és a válogatott hozzávalókból készült bolognese szósz olyan pompásra sikerült, hogy csak tartottam a fejem a fazék fölött, és addig szívtam magamba az aromát, ameddig csak tudtam, ameddig a felszálló gőzt nem éreztem már nagyon forrónak.

Tökéletes nap volt.

Mint minden kilencéves, én is tagadtam, hogy fáradt vagyok, amikor elérkezett a lefekvés ideje, aztán hamarosan álomba szenderültem, de homályosan még tudatában voltam, hogy anyám elindul a szokásos kedd esti aerobikórájára, apám pedig a lehalkított tévén krikettet néz.

– Dion!

Nem akartam felébredni. Sötét volt, és az agyam még félig bentragadt a különös álmvilágban.

– Dion! – hallottam megint apám hangját. A házban nem volt más zaj, nem hallatszott a tévé, és anyám hangja sem.

Nem tudtam, apám miért szólongat, de hagytam visszasodródni magam az álomba.

Nem tudom megmondani, mennyi ideig szólígtatott, ám egyszer csak éreztem, hogy fel kell kelnem, és ki kell derítenem, mit akar.

Apám az ágyában feküdt, betakarózva. Nem nézett rám, amikor beléptem, és én nem akartam beljebb menni a szobába. Zihálva szedte a levegőt, olyan volt, mintha minden erejére szüksége lett volna még a legkisebb lélegzetvételhez is. Valami azt súgta, hogy nagyon rosszul van.

– Menj, és azonnal hívd ide a nagymamát, Dion!

Leszaladtam a lépcsőn, és kopogtattam Nan ajtaján.

– Nan, jönnöd kell – sürgettem. – Apának szüksége van rád. Valami nincs rendjén.

Nan nyomban kilépett az ajtón, és én követtem felfelé a lépcsőn. Emlékszem, arra gondoltam, hogy mivel Nan korábban ápolónő volt, apámmal minden rendben lesz. Ha a húgom, Christie vagy én bármikor is megsérültünk, Nan mindig megnevettetett minket azzal, ahogy a sebeinkkel foglalkozott, miközben történeteket mesélt arról, amikor egy háborús repatriációs kórházban dolgozott főnővérként, és a többieket ő irányította. Kemény nő volt, harcos fajta, akiről úgy gondoltam, kezében tartja az erőt, hogy minden betegséget és fájdalmat száműzzön.

Amint meglátta apámat, azonmód elsietett, hogy mentőt hívjon. Apámmal maradtam, amíg Nan telefonált, de amikor visszajött, kiküldött a szobából.

Christie a szomszéd szobában aludt. Csak álltam ott, és néztem, és közben hallottam, hogy apám egyre erősebben zihál, és Nan olyan hangon beszél hozzám, amelyet soha nem hallottam még tőle azelőtt.

– Garry – mondta a megszokottnál kicsit hangosabban. – Már jön a mentő. Asztmás rohamod van. Nyugodj meg, Garry! Maradj velem!

Christie felébredt a zajra, és sírni kezdett.

– Apa nem érzi jól magát, Christie – közöltem, és próbáltam olyan erős hangot megütni, mint Nan. – De már jönnek segíteni neki.

Végigszáguldtam a hallon, hogy ajtót nyissak, amikor hallottam, hogy megérkezett a mentőautó. Figyeltem, ahogy a rohammentősök felviszik a lépcsőn a hordágyat meg a légzőkészüléket. És csendben néztem, amikor anyám néhány perc múlva berontott a házba. Hallottam aztán, hogy a hálószobában zokog, és nem értettem, mit jelent. Amikor egy kicsit később kigurították apámat, nem akartam ránézni. Még mindig küszködve szedte a levegőt, és a feje rázkódott. Hallottam, ahogy a hordágy alatt az egyik kerék nyikorog.

Követtem őket az utcára, ahol a lámpák, a fényszórók és a villogó vészjelzők szokatlanná tették az éjszakát. Miközben a mentősök betették apámat a mentőautó hátsó részébe, ő azt mondta anyámnak, hogy szereti. Nan mellett álltam, a fű hideg volt a meztelen talpam alatt.

– Minden rendben lesz – jegyezte meg Nan.

Nem tudtam, kinek mondja.

Christie, Nan és én otthon maradtunk, anyám pedig elkísérte apámat a mentőautóval. Nem tudom, mennyi ideig voltunk egyedül, de még azt sem, hogy mit csináltunk. Arra azonban emlékszem, hogy éjfél körül járt az idő, amikor végre kinyílt a bejárati ajtó. Anyám lépett be, oldalán egy orvossal. Egyiküknek sem kellett mondania semmit. Nan és én mindketten tudtuk, mi történt.

Aztán anyám, Nan és én sírva fakadtunk. Nem sokkal később csengetni kezdett a telefon. Nan vette fel, hangja halk volt, a hívások pedig soha nem tartottak tovább néhány percnél. Amikor megszólalt a kapucsengő, és az első szomszédok megérkeztek, és szorosan átölelték anyámat, én a szobámba menekültem.

A temetés napján néztem, ahogy apám koporsóját a halottaskocsi felé gurítják. Leráztam a vállamról anyám kezét, és odafutottam, hogy megállítsam. Próbáltam befedni testemmel a fakoporsót, amennyire csak tudtam, de hiábavalóan igyekeztem. A karom nem érte körbe. Amikor már olyan heves zokogás rázott, hogy megfájdult belé a mellkasom, valaki elhúzott onnan.

2

NEM SOKKAL APÁM HALÁLA UTÁN anyám a földszintre költözött, ahol Nan gondját viselte mindnyájunknak. Olyan volt, mintha anyám újra gyermekké vált volna, ilyenformán nem lehetett az anyánk többé.

Lehet, hogy csupán kilencéves gyermek voltam, de még a legostobább ember is észrevehette volna a jeleket. Azon a napon, amikor váratlanul a hálósobájába léptem, és az arca nedves volt a szakadatlan sírástól, bebizonyosodott, hogy anyám nem birkózik meg a problémával.

Ez néhány héttel apám halála után történt. Néhány hónapba telt aztán, hogy megtudjam, fájdalmát nem csupán a bánat okozza. Egyik este a konyhában voltunk. Ő egyfolytában takarított – újfajta megszállottság volt, akkoriban kezdődött nála –, én pedig az asztalnál ültem, és olvastam.

– Dion – közölte –, Garry nem az apád volt.

Nem emlékszem, hogy sírtam, vagy kiszaladtam, hogy elrejtőzsem. Nem emlékszem, hogy kiabáltam, vagy sikoltoztam, vagy további magyarázatot kértem volna anyámtól. Nem tudok visszaemlékezni arra, hogy mit mondtam azután. Nem tudom felidézni, mit

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

éreztem. Fekete úr tátong bennem, ahol bizonyára sok emlék rejtőzik. Csak elképzelni tudom, mennyire fájdalmasan érinthetett a hír, ha minden nyomát kitöröltem az elmémből.

De annyit biztosan tudok, hogy az apám – Garry – halála oly mély sebet ejtett, hogy mindent megváltoztatott bennem.

Anyám a mai napig elsírja magát, ha Garry haláláról beszélünk. Mindig elmondja, hogy elég volt egy húszperces mentőút ahhoz, hogy minden megváltozzon az életünkben. Igaza van, de téved is: talán néhány percbe telt, hogy az életünk káoszba fulladjon, de az én gyászoló szívemnek elég volt csupán öt szó, hogy végképp darabjaira hulljon.

Szigorúan megőriztem a titkom. Egy-két évvel azután, hogy megtudtam az igazságot magammal kapcsolatban, szégyellni kezdtem a múltam: nem csupán az a gyermek lettem, akinek nem volt apja, hanem a környezetemben is én bizonyultam az egyetlennek, akinek csak egy szülője volt. A temetés után rendszeresen érkező látogatók már rég elmaradtak, és romló anyagi helyzetünk arra kényszerítette anyámat, hogy munkát keressen. Amikor otthon volt, órákat töltött azzal, hogy újra meg újra kitakarította a házat, és az egykori ebédlőben Lionel Richie-dalokat hallgatott hangosan a magnón.

Úgy tűnt számomra, mintha az összes barátom tökéletes családból származott volna, és mivel mindnyájan templomba mentek, én is eljártam vasárnaponként. Azt akartam érezni, hogy én is odatartozom, és az is tetszett, hogy kaphattam egy marék teasüteményt mise után. Nem bántam különösebben a prédikációkat – néha még jobban is éreztem magam tőlük. De ahogy az emberek viszonyultak hozzám, amikor mise után a teázóasztal közelében lebzseltem, nyilvánvalóvá tette számomra, hogy másképp néznek rám, mint a többiekre. Hallottam,